

متن پرسش

سلام استاد: بنده قیام عالم را به خویش می‌بینم، البته نه خودی به اسم و فامیل و اینها، بلکه خودی که نور محمد (ص) است، نور امام زمان و رهبری و امام خمینی است، این خود حقیقی که در درون حسش می‌کنم را حجت می‌دانم که «لو لا الحجه لساخت الارض باهلها»، حتی امام زمانی که در خارج می‌خواهد ظهور کند را هم مظهر یک نور حقیقی امام زمانی می‌بینم که در درون من است، اصالت را به آن نور و حقیقت درونی وجودی حضوری خودم می‌دهم نه امام زمان خارجی! حتی طوفان الاقصی را حس می‌کنم بخاطر اتفاقی است که در وجود من افتاده فقط من، من اگر بلند شدم و مطالعه و کسب معرفت و عبودیتی داشتم مظهر خارجی اش می‌شود طوفان الاقصی. حس می‌کنم فقط منم که هستم حضورا، حتی این جسم من هم فقط یک مجاز است. نمی‌دانم بعضی وقتها از بقیه می‌خواهم بپرسم شما هم هستید و حس بودن دارید یا نه؟ من نمی‌توانم بود آنها را تایید کنم و آنها را فقط وسیله کمال خود می‌دانم به این طریق که مقابلشان خاکساری کنم و خودم را هیچ بدانم پیششان بگذار فحشم بدهند. خودم هستم که به خودم فحش می‌دهم یک مظهر من است آن فحش دهندا هم. حتی در جلسات شما هم شما را یک جنبه و خود عالی خودم می‌دانم که ظهور کرده است! استاد راهنمایی بفرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این که انسان در جهان خود حاضر شود؛ در جای خود قابل قبول است بخصوص که در قیامت این حالت به صورت کامل برای هرکس ظهور می‌کند. ولی در دنیا ما در عین حضور در جهان خود، نیاز داریم نسبت به جهان دیگرانسان‌ها نیز بسط داشته باشیم تا جهان ما گسترده‌تر شود. موفق باشید